

אמיתי עיצוני / היא היתה יופי של ילדה...

את שערי המשק מאחורינו ונבוא אל לב השדות? חנה הרימה את שמר רותיה, בעלות הריסים הארוכים והס' תכלה בי בתמהון, כאומרת: מה יום מיומים? אך כשעמדתי בתוקף על דרישתי אמרה חנה בקול שקט וצונן: יהושע, היינו ידיים טובים? לא — כן? אך אם תדרוש את הדבר הזה ממני הוזהר, פן יקיץ הקץ על ידיו תנו.

מאז חייתי בגיהנום של יסורים, חשדות ולבטים. הייתי מצפה לה ליד האוהל עד חצות ואז היא היתה באה, נכנסת לאוהל, בלי לומר מלה. לאט לאט הורעו היחסים בינינו עד שחשתי שהיא סולדת ממני ומאהבתי. בהכשרה הרבו להתלוצץ על חשבוננו ועל חש' אהבה חריצנית. רבתי הסבל, אותה

שמו היה "כושי". כך קראו לי בפלמ"ח, חבר היה להכשרה השניה, שבה היו לחנה "הידודות", שאתן הר' כתה כה להתיחד. נוח היה לה שיהיה לה ידיד בהכשרתה, שישימש כסות, כי חברי ההכשרה לא נהגו להסתכל בעין יפה על בני זוג מחוץ להכשרה. ידוע היה ש"רומנים" כאלה מסתימים בדרך כלל בכך שהבתורה עוזבת את ההכ' שהיא ועוברת להכשרה "שלו". אני הייתי האחרון שנודע לי הדבר. עובתי את המשק, חשבתי שלא אוכל להמשיך לחיות, כל עולמי זרוב עלי בימים ההם הצטרפתי למשק הזה ומאז אני עובד ומנסה להטביע את זכרונותי בעבודה.

(המשך בעמוד 12)

עדינה אך קולעת. הקשבתי לדבריה בעונג רב. קבענו פגישה על הדשא הגדול ליד חדר-האוכל, ומאז התיידדנו. "ידידות" אני קורא ליחסים שהיו בינינו — צחק יהושע או אפשר גחך — הרי אני אהבתיה עוד קודם לכן, אהבה שדמתה ללהבה גדולה הבערת והשורפת כל, שלהבת שאין דבר העיר מד בפניה. היא קראה לזה ידידות. ואני הסכמתי. כלום יכולת לעלות על דעתך שאני אסרב לה במה שהוא?

כל ההכשרה ידעה שאני "משתגע" אחריה. הייתי מלוה אותה לעבודה, מצפה לה אחריה וסועד אתה יחד בחדר האוכל. רק בערבים היתה מתחמקת. היו לה ידידות ב"הכשרה" שהי' מחנה שלה היו סמוך למחנה שלנו, ואתן נהגה חנה לפטפט שעות ארוכות. כך חלף הודש ימים. ועד מ"א אר' שר ו... תמימות.

באהר הימים הרגשתי שהחברים בהכשרה החלו להתלחש מאחורי גבי. פעם אף שמעתי מוכירים את שמי וב' רגע שנכנסתי לאהל גותקה השיחה שהתנהלה שם קודם לכן, בעירנות ית' רה. אחרי מבוכה קלה זכרו הנוכחים לדבר על נושא אחר. "על מה דברתם? מה אמרו עלי?" חקרתי את ידיד' שהיה אותה שעה באוהל. "או, כלום, באמת כלום" — הפטרי הלה בטון ששכנע אותי שעל אודותי דברו ודווקא שעה ארוכה.

בערב ההוא — לא אשכחנו גם אם אאריך ימים, — דרשתי הסבר מד' נה: למה לא נצא לטייל יחד בער' ביים? למה לא נשב על שפת ברכת השחייה? או אולי נרד בשדרה, נעזוב

היה זה יופי מושלם מאין כמוהו. ויר' דע אני שישנם סוגים שונים של יופי. יש יופי של שערות גליות-בלונדיניות, היורדות בשפע אל מאחורי הכתפיים, עינים חולות, מתנוצצות ומבריקות ופה חמוד ואדמדם, עור צח ולבנוני וגוף תמיר, רוה קמעה אך חטוב למשעי. וישנו יופי אחר — יופי של שערות שטיניות, חומות, עינים שחור-רות-חולמות, לטפניות, ופנים מלאים. שופים ושחומים. אברים עגלגלים רכיבים, המעוררים רצון לנגוס בהם קמעה. אך היא עלתה על כולן. אתה תצחק ממני בודאי ואולי אף יוסיף ותאמר: נו, כך דרכם של מאהבים, שהכל נדמה להם מופלא וכביר. אך לו ראית אותה — כמוני חשבת. זה היה יופי אם כי יופי, מלה ממושטשת יחורת היא לעומת חנה. אני נזכר כיצד ראיתה לראשונה, היא היתה כבושה שמלה לבנה וקוצת שערות שחורות ומסולסלות ירדה על מצחה. אז אני מבין מדוע התאהבתי בה עד מאחורי האזנים. והיה לה חיוך — חיוך שבשבלו בלבד הייתי מוכן לעשות את הכל. אהבתיה, היתה זו אהבה שאין כדוגמתה בסרטים ובדומינים. וב' ודאי שלא כחיים.

סלח לי שאני מפסיק אותך — נתקתי את דבריו — אך אתה מדבר עליה בלשון "היתה", כלום ארע לה משהוא?

היא חיה, בריאה ושלמה — הזעיק יהושע פנים ואחר המשך בודוויו — לא חשבתי את עצמי ראוי להיות לה לידיד. אך במשך הזמן הבחנתי שאף היא נוטה לי חסד. פעם עבדנו יחד בגן הירק. "במקרה" קבלנו אותה שורת עגבניות. אני אספתי משמאל והיא מימין וכך התגלגלה השיחה תוך כדי עבודה. היא ספרה על חייה, על דרכה להכשרה על בית-הספר-לבנות בעיר ועל הכסופים למה שהוא מספק יותר, רציני יותר, תמר, חברתה הטובה, יצ' אה לקבוק, להכשרה שהתעתדה להצ' טרף לפלמ"ח. היא התוודת את הדרך ואף חנה החליטה לצאת בעקבותיה. ההורים הפכו עולמות. הכיצד — טענו הבת הענוגה ביותר תצא לקבוק? — לא, ואת לא רצו לשמוע בשום פנים ואופן. חודש של מריבות היתה התו' צאה של החלטה עקשת זו. בתום החודש ברתה בעד לחלון, כי הוריה נעלו את הדלת.

היא דברה בפקחות, אמריפיה היו מלאי הברקות של הומרו, היתה זו מין רצינות מתובלת באירוניה דקה,

העבודה בחריש מחייבת לעתים חריש בבהמות דווקא, כי לא בכל מקום צר, יכול הסרקטור לעבור. יש שורת עצים מבתרת את השטח ויש — רשת צנורות השקאה מסועפת מכריחה לחרוש ב"זוג" דווקא. זוג, תרתי משמע, זוג בהמות ו... זוג בני אדם. חרשנו שנינו, כלומר יהושע ואני. אני הייתי כהלך ליד הבהמות ואווחו במתג, משתדל להוליכן בתלם הישר, ויהושע היה מעמיק את סכין המחרשה באדמה עד שזו היתה אוחות בגביה והופכת אתם גושים-גושים. יהושע היה שתקן מטבעו ולא הרבה לשוחח. תמיד היה נראה כאילו צופן סוד בחובו, כאילו אירע לו אסון איום ומדכא. נראה היה שבעצם איש-שיחה נהנה, אך אותו הדבר המסתורי, המעיק על נשמתו, חוגר את גרונו ושם מ' נק לנפשו.

אך דרכם של בני אדם, המהלכים זה ליד זה שעות ארוכות, שיהיו משי' חים, אף אם הם אמונים עלי שתיקה.

היינו נפגשים בוקר בוקר, ליד אורות-הקבוק, רותמים איש איש את סוסו ל"פלטפורמה" הרחבה ואחר: "דיו-גא" ממושך ומתנגן, וקדימה ל' דות. שם היינו מתיירים את הסוסים ורותמים אותם שנית למחרשה הגדולה שהייתה קודם לכן מרקדת על העגלה. בתשע בערך, בעת שהחמה כבר היתה לזהטת בכל יפעת כוחה, היינו עושים הפסקה קטנה ונחים בצל שדרה סמו' כה. תיאכון לארוחת הבקר לא היה חסר לנו מעולם. נהגנו להרכיב ארוחה דשנה וללגום מתוך בקבוק קפה צונן ומתקתק, כיד הקבוק הטובה. אחרי הא' רוחה היה יהושע נוהג לעשן סגריה ריחנית כשהוא בולע את העשן בתאר- תנות יתרה ואני סקרתי אותה שעה את המרחבים המחוספסים שהשתרעו סביב. התבוננתי בשדות המשובצים רבועים-רבועים, חלקם תלתן ירוק להפ' ליא, חלקם שלף צהבהב מזוקק וחלקם אף כתמים חומים-שחומים, אות כי המחרשה כבר הגיעה עדיהם.

ידוע אתה — פתח יהושע בבוקר לא עבות אחד. לא הפניתי את ראשי אליו, משמתי להתבונן ביוג צפרים שהיה מנתר ממקום לעומה ועושה אמ' בטיחול בדרך העפר הסמוכה. הבינתי שיהושע רוצה לשטון את לבו, אך יתור משהוא רוצה לדבר אל מי שהוא הוא רוצה לדבר אל עצמו, עם עצמו. כך קל לו יותר ואני הן לרוחתי הת' כונתי.

"חנה היה שמך. היא היתה יפה,

הסנה

חברה ארץ-ישראלית לאחריות בע"מ

חברת הביטוח הגדולה בארץ

סכום הביטוח (חיים) 6.000.000. - ל"י

ההכנסה הכללית (1949) 1.335.000. - ל"י

הון וקרנות 1.270.000. - ל"י

המרכז: תל-אביב, רחוב לילינבלום 44

טלפון 4431/2 ת.ד. 805